

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **J. M.**, zastoupen Mgr. Štěpánkou Němcovou, advokátkou, se sídlem Arbesova 400, Česká Lípa, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2012, č. j. 1843/DS/2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 12. 2012, č. j. 42 A 12/2012 - 11,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce podal ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem osobně žalobu dne 24. 9. 2012, kterou označil jako žalobu proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 16. 7. 2012, č. j. 1843/DS/2010. Vzhledem k tomu, že odůvodnění žaloby nebylo krajskému soudu doručeno ve lhůtě 30 dnů, jak se žalobce ve svém podání zavázal, krajský soud usnesením ze dne 24. 10. 2012, č. j. 42 A 12/2012 - 8, jež nabylo právní moci 29. 10. 2012, vyzval žalobce k odstranění nedostatků žaloby, konkrétně pak k uvedení žalobních bodů, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné, a k uvedení návrhu výroku rozsudku, a to ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení usnesení. K výzvě soudu žalobce v podání ze dne 12. 11. 2012 řádně konkretizoval svůj návrh na výrok rozsudku. Žalobní body však žalobce neuvedl, zůstal u pouhého konstatování, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí byla vydána v rozporu s platnými právními předpisy a žalobce je považuje za nezákonné. Krajský soud na základě této skutečnosti

soud vydal usnesení ze dne 22. 11. 2012, č. j. 42 A 12/2012 – 10, které bylo žalobci doručeno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb dne 30. 11. 2012. Tímto usnesením byla žalobci v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) uložena povinnost k odstranění vad podané žaloby. Konkrétně krajský soud žalobce vyzval, aby uvedl žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné /ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s./. Ke splnění uložené povinnosti byla žalobci soudem stanovena lhůta 10 dnů ode dne doručení usnesení. Ve stanovené lhůtě, a ani později, však žalobce na výzvu soudu nereagoval.

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 20. 12. 2012, č. j. 42 A 12/2012 – 11, žalobní návrh žalobce podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. z důvodu nedostatku podmínky řízení odmítl, neboť i přes výzvu soudu nebyl nedostatek podání ze strany žalobce odstraněn, ačkoliv byl žalobce řádně poučen o následcích nesplnění této povinnosti, v řízení tudíž nebylo možno pokračovat. Současně krajský soud ve smyslu platné právní úpravy rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (bod II. výroku) a o vrácení zaplaceného soudního poplatku v částce 3.000,- Kč žalobci (bod III. výroku).

Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. V kasační stížnosti stěžovatel brojí proti napadenému rozhodnutí krajského soudu a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud pravomocné usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 12. 2012, č. j. 42 A 12/2012 – 11, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel výslovně uplatňuje důvody pro podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy pro nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Stěžovatel uvádí, že nezákonnost rozhodnutí krajského soudu spatřuje především v jeho nepřezkoumatelnosti a v rozporu s ust. § 43 ve spojení s ust. § 49 odst. 1 o. s. ř. Pokud krajský soud odmítl žalobu s odůvodněním, že ze strany stěžovatele nedošlo ke splnění povinnosti uložené mu usnesením ze dne 22. 11. 2012, č. j. 42 A 12/2012 – 10, tak takové rozhodnutí soudu není podle stěžovatele přezkoumatelné, protože z něj nejsou patrné všechny skutečnosti rozhodné pro posouzení odůvodněnosti odmítnutí žaloby stěžovatele, navíc je v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Podle stěžovatele není zřejmé, dle jakého ustanovení o. s. ř. byla stěžovateli doručována výzva k odstranění vad žaloby, jakým způsobem byla tato výzva doručena, resp. jakým způsobem ji stěžovatel převzal, není ani zřejmé, z čeho soud dovozuje, že se výzva dostala do dispozice stěžovatele. Dále stěžovatel uvádí, že žalobu podal v zákonné lhůtě, žaloba obsahovala nedostatek v podobě chybějících žalobních bodů a návrhu výroku rozhodnutí. Stěžovatel nedostatek podání zčásti odstranil podáním ze dne 12. 11. 2012 na výzvu soudu ze dne 24. 10. 2012. Tímto podáním považoval stěžovatel povinnost obsaženou ve výzvě soudu za splněnou a neočekával doručení další výzvy k opětovnému odstranění vad žaloby. Další výzvu ze dne 22. 11. 2012 však soud zaslal opětovně stěžovateli na adresu faktického bydliště. Na této adrese nebyla zásilka uložena a stěžovatel vyzván k vyzvednutí zásilky v úložní době, byla naopak vhozena do schránky 30. 11. 2012. Nedošlo tak podle stěžovatele k doručení zásilky do vlastních rukou. Stěžovatel dále uvádí, že sice již delší dobu fakticky bydlí na adrese T. 91, D., v době od 20. 11. 2012 do 3. 1. 2013

se přechodně zdržoval na adrese bydliště své matky E. J., nar. X, bytem D. VI, Ž. 495/36, a to z důvodu naléhavé osobní péče o její osobu s ohledem na její špatný zdravotní stav. Přestože si stěžovatel zajišťoval pravidelně přebírání pošty, uvedenou zásilku soudu osobně nepřevzal, převzetí zásilky nepodepsal, o vhození zásilky do poštovní schránky se včas nedozvěděl. Stěžovatel považuje výzvu k odstranění vad žaloby za zásadní úkon soudu v průběhu celého řízení, proto by podle jeho názoru měl být kladen zvýšený požadavek na způsob doručování, zejména na ověření, zda se skutečně zásilka mohla včas dostat do dispozice adresáta. Podle stěžovatele soud nejenže poskytl k odstranění vad žaloby poměrně krátkou dobu, nepokusil se ani o její zaslání do vlastních rukou stěžovatele, ani o zaslání výzvy na adresu trvalého pobytu stěžovatele. Navíc podle stěžovatele soud zaslal zásilku nikoliv prostřednictvím provozovatele poštovních služeb Česká pošta s. p., nýbrž prostřednictvím doručovatelské služby A-Z CÍL, s. r. o., se sídlem Dobrovského 13, Ústí nad Labem. Stěžovatel uzavírá, že je přesvědčen, že v důsledku špatného postupu soudu mu byla upřena možnost domáhat se svých práv u nezávislého a nestranného soudu; tím došlo k porušení čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Následně po podání kasační stížnosti, k jejímuž podání uplynula lhůta 21. 1. 2013, stěžovatel podáním ze dne 22. 1. 2013 podal u Krajského soudu v Ústí nad Labem návrh podle § 50d o. s. ř. na vyslovení neúčinnosti doručení výzvy krajského soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 42 A 12/2012 – 10, k odstranění vad žaloby. Vzhledem k tomu, že krajský soud nerozhodl o tomto návrhu před předložením kasační stížnosti Nejvyššímu správnímu soudu, vrátil soud spis krajskému soudu k rozhodnutí. Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl o návrhu stěžovatele na vyslovení neúčinnosti doručení výzvy krajského soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 42 A 12/2012 – 10, usnesením ze dne 13. 3. 2013, č. j. 42 A 12/2012 – 25, tak, že návrh zamítl. Toto rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 20. 3. 2013 a tímto dnem nabylo právní moci. Poté byl spis krajského soudu předložen Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti stěžovatele proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem usnesením ze dne 20. 12. 2012, č. j. 42 A 12/2012 – 11, o odmítnutí žaloby.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

V kasační stížnosti stěžovatel výslovně uplatňuje stížnostní důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy tvrzenou nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 3, 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Poté Nejvyšší správní soud přistoupil k vlastnímu projednání kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se zcela ztotožnil se závěry Krajského soudu v Ústí nad Labem uvedenými v usnesení ze dne 20. 12. 2012, č. j. 42 A 12/2012 – 11, a neshledal v postupu

krajského soudu pochybení. Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na výstižné a vyčerpávající odůvodnění kasační stížností napadeného rozhodnutí krajského soudu.

O kasační stížnosti pak Nejvyšší správní soud usoudil následovně:

Jak vyplývá z obsahu soudního spisu krajského soudu, stěžovatel uvedl v žalobě adresu pro doručování: T. 91, D., a na tuto adresu mu byly doručovány veškeré písemnosti, tedy i výzva k odstranění vad žaloby ze dne 24. 10. 2012, č. j. 42 A 12/2012 – 8, a opětovná výzva ze dne 22. 11. 2012, č. j. 42 A 12/2012 – 10, k uvedení žalobních bodů. Tyto písemnosti byly doručovány v souladu s platnou právní úpravou prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, a to doručovatelskou službou A-Z CÍL, Dobrovského 13, Ústí nad Labem. Jak vyplývá z poštovní relace řádně doložené v soudním spise u jednotlivých zaslaných písemností – výzev krajského soudu, písemnosti byly zasílány na doručenkou do vlastních rukou – obálka se zeleným pruhem typ III. Doručování se řídí ust. § 50 odst. 1 o. ř. s. – doručování jiných písemností - podle něhož nezastihl-li doručující orgán adresáta písemnosti, vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky; písemnost se považuje za doručenou vhozením do schránky, datum vhození vyznačí doručující orgán na doručence a na písemnosti. Tímto způsobem – vhozením do schránky – bylo stěžovateli doručeno jak usnesení krajského soudu ze dne 24. 10. 2012, č. j. 42 A 12/2012 – 8, a opětovná výzva ze dne 22. 11. 2012, č. j. 42 A 12/2012 – 10, k uvedení žalobních bodů, tak i kasační stížností napadené usnesení krajského soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 42 A 12/2012 – 11, o odmítnutí žaloby, rovněž usnesení ze dne 13. 3. 2013, č. j. 42 A 12/2012 - 25, o zamítnutí návrhu vy vyslovení neúčinnosti doručení výzvy krajského soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 42 A 12/2012 - 10.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku stěžovatele, že krajský soud pochybil tím, že nejenže poskytl k odstranění vad žaloby poměrně krátkou dobu, nepokusil se ani o její zaslání do vlastních rukou stěžovatele, ani o zaslání výzvy na adresu trvalého pobytu stěžovatele. V souladu s ustanovením § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud podání usnesení odmítne, nestanoví-i zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen. V souzené krajský soud řádně vyzval ve smyslu platné právní úpravy stěžovatele k odstranění vad žaloby a řádně jej poučil o následcích nesplnění uložené povinnosti.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu délku lhůty k opravě nebo odstranění vad podání podle § 37 odst. 5 s. ř. s. (resp. vad žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s.) zákon nestanoví; určí ji soud tak, aby byla přiměřená okolnostem konkrétního případu, tj. aby v ní podatel mohl vady podání odstranit nebo opravit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 34/2003 - 42). Určení délky lhůty podle § 37 odst. 5 s. ř. s. je totiž zcela na úvaze předsedy senátu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 342/2003 – 50). V řízení o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů musí žaloba obsahovat jednak základní náležitosti podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., a jednak náležitosti žaloby podle § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. Neobsahuje-li žaloba tyto náležitosti a žalobce na výzvu soudu k odstranění vad podání a po poučení o následcích, jestliže výzvě nevyhoví, reaguje podáním,

které zákonem požadované náležitosti rovněž neobsahuje, soud žalobu odmítne podle § 37 odst. 5 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 4 Ads 37/2004 – 42).

Krajský soud v Ústí nad Labem nepochybil, když poté, kdy stěžovatel nedoplnil své podání ve lhůtě stanovené soudem k tomuto doplnění, žalobní návrh stěžovatele podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. z důvodu nedostatku podmínky řízení odmítl, neboť i přes výzvu soudu nebyl nedostatek podání ze strany stěžovatele řádně a včas odstraněn, ačkoliv byl stěžovatel řádně poučen o následcích nesplnění této povinnosti, v řízení tudíž nebylo možno pokračovat.

Námítka stěžovatele, že soud pochybil, když se nepokusil o zaslání výzvy do vlastních rukou stěžovatele, ani o zaslání výzvy na adresu trvalého pobytu stěžovatele, je irelevantní, neboť soud řádně písemnosti doručoval v souladu s platnou právní úpravou, a rovněž správně prostřednictvím příslušného provozovatele poštovních služeb, a to na stěžovatelem uvedenou adresu. Tvrzenou skutečnost, že se stěžovatel v době od 20. 11. 2012 do 3. 1. 2013 přechodně zdržoval na adrese bydliště své matky E. J. z důvodu naléhavé osobní péče o její osobu, stěžovatel soudu nesdělil, ačkoliv mu v tom nebránily žádné skutečnosti. Navíc sám v kasační stížnosti uvádí, že si na adrese pro doručování i za této situace zajišťoval pravidelně přebírání pošty.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že vzhledem k výše uvedenému nebylo shledáno pochybení v postupu Krajského soudu v Ústí nad Labem v souzené věci a nedošlo ke stěžovatelem namítanému porušení čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů. Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. dubna 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu

